

ΣΤΙΧΟΙ

I

Μάταια πασχίζει ο πόνος μας ν' αγγίξει τή χαρά.
Βαρειά τὰ σίδερα, βαρειές κ' οἱ πόρτες του, κλεισμένα
τὰ πρὶν ποὺ ἀνεμοσπάθιζαν τρικυμιστὰ φτερά.
Τ' ἄνθη στὸ χῶμα ἀποβραδὺς γυρμένα, μαραμμένα.

Τὸ θλιβερὸ κελεύθισμα κ' ἐσὺ θ' ἀφουγκραστεῖς.
Μπορεῖ τρελλὸς κορυδαλὸς νὰ σκίσεις τὸν αἰθέρα
μ' ἂν ἴσως καὶ σοῦ γράφεται στὸ χάος νὰ βυθιστεῖς,
θάρθεϊ σκληρὸ ἓνα πέρασμα νὰ σὲ χτυπήσει ἡ σφαῖρα.

II

Πατεῖ κερόβουλο ἡ ψυχὴ κ' εἶναι ὀρφανὸς ὁ νοῦς.
Σπάζει τὴν πέτρα ἓνας λοστός καὶ θρύψαλλα τὴ ρήχνει.
Τὸ μάτι στρέφεται, θαρρεῖς, σὲ κόσμους μακρινούς
νὰ δεῖ τὸ δρόμο τῆς χαρᾶς ποῖο χέρι τόνε δείχνει.

Μὰ τώρα, λέω, πὼς χάθηκε κάθε χαρὰ κρυφῇ.
Τὸ γέλιο πὼς μαράθηκε στὰ πικραμένα χεῖλη.
Κανένα χέρι δὲ θωρῶ, φτωχή, χλωμὴ Ἀδερφή,
νὰ ξεριζώνει ἀπ' τὴν καρδιὰ τῆς πίκρας τ' ἀσφοδεῖλι.

III

Καθὼς πλανιέσαι μοναχὸς σ' ἀσφοδελὸ λειμῶνα,
μὴν καρτερεῖς πὼς Ἀνοιξη θάρθεϊ νὰ σοῦ γελάσει.
Τὸν ἴδιο πάντα μέσα σου θὰ αἰστάνεσαι χειμῶνα
καὶ τὸ γυμνὸ θᾶσαι κλαδὶ στὴν ἀνθισμένη πλάση.

Ὁ νοῦς νὰ φύγει ἀλαργινά, φτερὰ καινούργια θέλει,
φτερὰ ἡ ψυχὴ, φτερὰ ἡ καρδιά, κ' εὐωδιαστὰ λουλούδια.
Μελίσσι νᾶσαι ποὺ τρυγᾷε στοὺς νέους ἀνθοὺς τὸ μέλι,
σκέψη γεμάτη ἀπὸ χαρὰ καὶ λεύτερα τραγούδια.

IV

Τὰ λουλουδάκια ἀνθίσανε στίς γλάστρες καὶ στὸν κῆπο.
Θερμὸ τραγούδι ἀπλώνεται, γοργὸς καὶ θεῖος ρυθμὸς.
Κάθε καρδοῦλα αἰστάνεται κ' ἓναν καινούργιο χτύπο
καὶ τ' ἀνοιξιάτικο τὸ φῶς κυλάει σὰν ποταμὸς.

Κάθε κλωνάρι κι ἀπὸ μιὰ μικροῦλα δροσοστάλα
κρατάει διαμάντι τῆς αὐγῆς καὶ δάκρυ τῆς ζωῆς,
καὶ μιὰ γιορλάντα ἀπὸ κισσὸ γίνεται λὲς μιὰ σκάλα
γιὰ τὸ στεγνὸ τ' ἀνέβασμα τῆς ἀπλερης ψυχῆς.